

.... of vlug.... daar gaat het niet om, hè? 't Zijn je geestelijke vondsten, de hogere waarden die je bereikt.... affijn...." Vechtel deed gewoonlijk zoo diepzinnig tegenwoordig — hij hield er zijn rechte gezicht bij. „Kom maar 'is kijken.... Enne.... jij natuurlijk ook, Hoogland, als je de tijd kunt vinden...."

Huib gaf geen antwoord. Pauline schaterde een oogenblik, met iets van sarcasme, maar stopte abrupt. En een weinig naar Vechtel overhellend, met een drukje op zijn onderarm: „Goed hoor, jongetje, doe jij je best maar.... Ik kom wel weer 'is bij je kijken."

Ze zei het zooals men een kind zijn zin geeft. Toch scheen ze plezier in dat kind te hebben.

Thuisgekomen, in hun schaars verlichte huiskamer — men werd nu zuinig op alles — trok Huib, zelf leunende tegen den tafelrand, Pauline zachtjes naar zich toe.

„Liefste.... Je hebt het weer leelijk te kwaad gehad, daarnet, in dat nare café, nie-waar? We hadden het niet moeten doen."

Ze keek hem strak en droevig aan van onder haar breede, bruin-blonde wenkbrauwen. Vlak bij elkaar nu hun donkere oogengeheimenissen. Zij antwoordde niet, maar drukte haar voorhoofd tegen zijn schouder en bleef zoo staan, stil....

„Heb je hoofdpijn?"

Ze schudde van neen.

Zoekerig streelende ging zijn hand langs haar bovenrug, haar hals en achterhoofd. „Mijn Lienekelief.... Ja.... wanneer zal die ellendige obsessie eindelijk van ons afgenomen worden.... Ik begrijp wel dat ze daar in de oorlogslanden nog oneindig meer na' snakken dan wij hier, maar toch.... ook voor ons, die maar lijdelijk, lijdelijk, volkomen machteloos moeten toezien.... 't is afschuwelijk!"

Ze bleef zwijgen. Haar lichaam schokte in zijn armen.

„Wat ik maar niet begrijp", ging Huib dan weer voort, „is, hoe ze van wennen kunnen praten. Ik zal er nooit en nooit aan wennen, aan de afgrijselijke visioenen, en jij ook niet. Och, natuurlijk, wij gaan onze gang, wij doen ons werk, van dag op dag.... Wij moeten wel, hè?.... Ik tracht mijn kop bij mijn lectuur te houden, bij mijn werk, ik schrijf m'n vingers blauw, ik.... Maar dat is het 'em juist...."

„Och toe, stil nou, Huib, toe, stil nou maar." Haar stem smoorde haast in zijn jas. Want zij bleef maar staan, in dezelfde houding.

Huib zweeg, niet goed begrijpend, angstig en bezorgd over zijn vrouw. Was er iets bizonders? Wat bedoelde ze? Hij streelde en beklopte maar zachtjes haar rug en schouders, zoende haar in den hals, in het haar, fluis-terde haar bekende liefdenaampjes.